

חלקי - פרשת ויקרא		
מחוק מדבש	וילנא	יום
רלד-רמ	כ ע"ב	ראשון
רמ-רמו	כא ע"א	שני
רמו-רנב	כב ע"ב	שלישי
רנב-רנח	כג ע"א	רביעי
רנח-רסד	כד ע"ב	חמישי
רסד-ער	כה ע"א	שישי
ער-רעו	כו ע"ב	שבת

על
הפרשה
ועניני
דיומא

זהר הקדוש מתוק מדבש



עלוני מס' 232 | פרשת אמור תשפ"ג

יו"ל בעדהשי"ת ע"י מרכז "מתוק מדבש" ת.ד. 5315 ירושלים



מום בגוף מורה על פגם בנפש

איש מזרעך לדורותם אשר יהיה בו מום, רבי יצחק אומר, בגין דאיהו פגים, ומאן דאיהו פגים לא אתחזי לשמשא בקודשא, והא אוקמוה, דבר נש דאשתכח פגים, לית ביה מהימנותא, והוא פגימו אסחיד עליה, כל שפן פהנא דבעיא לאשתפחא שלים, מאריה דמהימנותא יתיר מפלא, והא אוקמוה.

רבי אלעזר הוה יתיב בקסטרא דבי חמוי, והוא הוה אמר זילגא דבקסטירא בעינא שכ"ח, אדהכי אעבר חד בר נש פגים מעיניה חד, אמר חמוי, נשאל להאי, אמר פגים הוא, ולאו מהימנא, אמר נשאל בהדיה, אתו שאילו ליה, אמרו ליה טופקא מאן הוא בעלמא, אמר עתירא, אבל דישליף בהדיה, אנא מפלהו, אמר רבי אלעזר, במלוי אשתמע דלאו מהימנותא גביה, ולאו בר מהימנא הוא.

מתוק מדבש

והוא הוה אמר והוא היה אומר, זילגא דבקסטירא, בעינא שכ"ח מה שעניי זולגות דמעוה בזה ההיכל, הוא מצד חלי הנמצא בעיני, אדהכי אעבר חד בר נש פגים מעיניה חד בתוף כף עבר אדם אחר שהיה עור מעינו אחת, אמר חמוי, נשאל להאי אמר לו חמיו, נשאל לזה האדם מה היא פוואת עיניך, אמר רבי אלעזר פגים הוא, ולאו מהימנא איש זה הוא בעל מום, ואינו איש נאמן, אמר, נשאל בהדיה אמר לו חמיו ננסה אותו, והיינו שנשאל ממנו דבר אחר וכזה נדע אם הוא נאמן או לא, אתו שאילו ליה באו ושאלו אותו, אמרו ליה, טופקא מאן הוא בעלמא אמרו לו, מי הוא התקיף שבעולם, אמר השיב אותו בעל מום, עתירא העשיר הוא התקיף, כי הפסך יענה את הפל (קטלמ י ט), אבל בתנאי דישליף בהדיה שישאר העשירות עמו, אנא מפלהו ואני אוהב אותו יותר מכל שאר בני אדם. ועל דבריו אמר רבי אלעזר לחמיו, במלוי אשתמע דלאו מהימנותא גביה מדבריו נשמע שאין אמונה ובטחון עמו, כי הוא משבח את העשיר ולא את הצדיק, ולאו בר מהימנא הוא ואינו איש נאמן לסמוך על דבריו.

מום בגוף מורה על פגם בנפש

איש מזרעך לדורותם אשר יהיה בו מום לא יקרבו להקריב לחם אלהיו, רבי יצחק אומר טעם הדבר הוא בגין דאיהו פגים לפי שהוא פגום המורה על פגם בנשמתו, ומאן דאיהו פגים לא אתחזי לשמשא בקודשא ומי שהוא פגום אינו ראוי לשמש בקדש, והא אוקמוה, דבר נש דאשתכח פגים לית ביה מהימנותא והרי בארו החכמים, כי אדם שהוא פגום אין בו אמונה, והוא פגימו אסחיד עליה ופגם הוא מעיד שנפשו פגומה על ידי איזה עון, ובפרט אם המום הוא בפניו, שעליו נאמר (ישעיה ג ט) הפרת פניהם ענתה בס, ואף אם נולד ומומו עמו, גם הוא מורה על פגמיו של גלגולו הקודם. כל שפן פהנא דבעיא לאשתפחא שלים כל שכן כהן שצריך להיות שלם, מאריה דמהימנותא יתיר מפלא ובעל אמונה יותר מכל ישראל, והא אוקמוה והרי כבר בארו החכמים ענין זה במקום אחר. (רמ"ק ומפרטיס)

רבי אלעזר הוה יתיב בקסטרא דבי חמוי רבי אלעזר הנה יושב בהיכלו של חמיו, ועניני היו זולגות דמעוה,



תָּא חֲזִי, קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא אָמַר כּל אִישׁ אֲשֶׁר בּוּ מוּם לֹא יִקְרַב, דְּהָא קְדוּשָׁה דְלַעֲיֵלָא לָא שְׂרִיא בְּאַתְר פְּגִים.

בַּעַת הַתְּחִיָּה, יִתְקַנּוּ בְּעַלְי הַמוֹמִין שְׁבוּשְׂרָאֵל

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, זְמִין קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא לֹא שְׂלֵמָא לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל, וְלֹא שְׂתַפְחָא שְׁלִימִין בְּכֻלָּא, דְלֹא יְהֵא בְהוֹן מְאָרִי דְמוֹמִין כָּלֵל, בְּגִין דִּיהוֹן תְּקוּנָא דְעֻלְמָא, כְּאַלִּין מְאִנִּי וְלְבוּשָׁא דְכַר נָשׁ דְּאִינוּן תְּקוּנָא דְגּוּפָא, הָדָא הוּא דְכְּתִיב (אִיּוֹב ל"ח י"ד) וַיִּתְיַצְבוּ כְּמוֹ לְבוּשׁ.

הַטַּעַם שֶׁבַתְּחִלָּה יִקוּמוּ הַמִּתִּים בְּמוֹמִין

דְּכַר אַחַר, כִּד יִתְעַרוּן מַעֲפְרָא, כְּמָה דְעָאלוּ הֵכִי יְקוּמוּן, חֲגָרִין אוּ סוּמִין עָאלוּ, חֲגָרִין וְסוּמִין יְקוּמוּן, בְּהוּא לְבוּשָׁא, דְלֹא יִמְרוּן דְאַחְרָא הוּא דְאַתְעַר, וְלְבַתְר קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא יִיִסִי לוֹן, וַיִּשְׂתַּפְּחוּן שְׁלִימִין קַמִּיה, וְכַדִּין יְהֵא עֻלְמָא שְׁלִים בְּכֻלָּא, כְּדִין (זכריה י"ז ט) בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְהוָה אֶחָד וְשֵׁמוֹ אֶחָד.

מתוק מדבש

וְהַלְבוּשִׁים שֶׁל הָאָדָם שֶׁהֵם תְּקוּן גּוּפוֹ, הָדָא הוּא דְכְּתִיב זֶהוּ שְׂכָתוֹב וַיִּתְיַצְבוּ כְּמוֹ לְבוּשׁ יַעֲמֵדוּ וַיִּקוּמוּ בַתְּחִילת הַמִּתִּים בְּגוּפִים מְתַקְנִים בְּלִי מוּמִים, כְּמוֹ הַלְבוּשׁ שֶׁהוּא תְּקוּן הַגּוּף וְכַבֻּדוֹ שִׁיְהִיָּה שְׁלֵם.

(דף צ"א ע"א, ובבבאורינו כרך י"א עמ' תלמ-תמ)

תָּא חֲזִי, קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא אָמַר בֹּא וְרֵאָה רְאִיָּה לְדְבַר, כִּי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אָמַר כּל אִישׁ אֲשֶׁר בּוּ מוּם לֹא יִקְרַב, וְטַעַם הַדְּבַר הוּא דְהָא קְדוּשָׁה דְלַעֲיֵלָא לָא שְׂרִיא בְּאַתְר פְּגִים כִּי קְדָשָׁה שֶׁל מַעְלָה אֵינָה שׁוֹרָה בְּמָקוֹם פְּגוּם. (דף צ"ב, ובבבאורינו כרך י"א עמ' תלג-תלד)

בַּעַת הַתְּחִיָּה, יִתְקַנּוּ בְּעַלְי הַמוֹמִין שְׁבוּשְׂרָאֵל

הַטַּעַם שֶׁבַתְּחִלָּה יִקוּמוּ הַמִּתִּים בְּמוֹמִין

דְּכַר אַחַר פְּרוּשׁ אַחַר, וְהוּא כִּד יִתְעַרוּן מַעֲפְרָא כְּשִׁישְׂרָאֵל יִתְעוּרוּ וַיִּקוּמוּ מִהַעֲפָר בַתְּחִילת הַמִּתִּים, כְּמָה דְעָאלוּ כְּמוֹ שְׁנַכְנְסוּ לְקַבְר וּנְקַבְרוּ, הֵכִי יְקוּמוּן כְּפִי יְקוּמוּ, חֲגָרִין אוּ סוּמִין עָאלוּ אִם נְקַבְרוּ פְּסָחִים אוּ עוּרִים, חֲגָרִין וְסוּמִין יְקוּמוּן כְּפִי יְקוּמוּ פְּסָחִים וְעוּרִים, דְּהֵינּוּ בְּהוּא לְבוּשָׁא בְּאוֹתוֹ הַלְבוּשׁ וְהַגּוּף שְׁנַקְבְרוּ יְקוּמוּ, דְלֹא יִמְרוּן דְאַחְרָא הוּא דְאַתְעַר שְׁלֵא יֹאמְרוּ שְׂאִישׁ אַחַר נִתְעוּרָר וְקַם בַתְּחִילת וְלֹא אוֹתוֹ שְׁנַקְבְרוּ, וְלְבַתְר קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא יִיִסִי לוֹן וְאַחַר כְּפִי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יִרְפָּא אוֹתָם, וַיִּשְׂתַּפְּחוּן שְׁלִימִין קַמִּיה וַיִּמְצְאוּ שְׁלֵמִים לְפָנָיו, וְכַדִּין יְהֵא עֻלְמָא שְׁלִים בְּכֻלָּא וְאִזּוּ יִהְיֶה הָעוֹלָם שְׁלֵם בְּכֻל הַשְּׁלֵמוֹת, כְּדִין אִזּוּ יְקִים מַה שְׂכָתוֹב בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְהוָה אֶחָד וְשֵׁמוֹ אֶחָד בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן, (וּלְפִי זֶה פְרוּשׁ הַפְּסוּק, "וַיִּתְיַצְבוּ" וַיִּקוּמוּ בַתְּחִילת הַמִּתִּים "כְּמוֹ לְבוּשׁ" שֶׁהוּא הַגּוּף שְׁבוּ נְקַבְרוּ, וְאַחַר כְּפִי יִרְפָּא אוֹתָם הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא). (דף צ"א ע"א, ובבבאורינו כרך י"א עמ' תמ)

כְּדִי לְהַבִּין מֵאֵמֶר הַבָּא בְּעֻזְתָּהּ, נִקְדִּים מַה שְׂכָתוֹב הַרְמ"ק, כִּי בַעַת תְּחִילת הַמִּתִּים יִשְׁלִים וַיִּרְפָּא הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת יִשְׂרָאֵל מְכֻל מוּמֵי הַגּוּף וְהַנֶּפֶשׁ, כִּי עַל יְדֵי הַחֲטָאִים נִפְגְּמָה הַנֶּפֶשׁ, וְהִיא מְרָאָה פְּגִמָּה בְּגוּף הָאָדָם, לְכֵן הַחוּטָא נַעֲשֶׂה בַעַל מוּם בְּאֵבָר הַהוּא שְׂחָטָא בּוּ, וּבַתְּחִילת הַמִּתִּים יִשְׁתַּדְּרוּ וַיִּתְקַנּוּ כָּל הַנִּשְׁמוֹת, וּמִמִּילָא גַם הַגּוּפִים שֶׁהֵם לְבוּשֵׁי הַנִּשְׁמוֹת יִתְקַנּוּ וַיִּתְרַפְּאוּ מִן הַמוּם שֶׁהִיָּה בָהֶם. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, זְמִין קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא לֹא שְׂלֵמָא לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל עֲתִיד הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהַשְׁלִים אֶת יִשְׂרָאֵל, וְלֹא שְׂתַפְּחָא שְׁלִימִין בְּכֻלָּא שְׂיִמְצְאוּ וַיְהִי שְׁלֵמִים בְּכֻל אֲבָרֵיהֶם, דְלֹא יְהֵא בְהוֹן מְאָרִי דְמוֹמִין כָּלֵל שְׁלֵא יְהִי בָהֶם בְּעַלְי מוּמִים כָּלֵל, בְּגִין דִּיהוֹן תְּקוּנָא דְעֻלְמָא לְפִי שִׁישְׂרָאֵל יְהִי תְּקוּן הָעוֹלָם בַּעַת הַתְּחִיָּה, כִּי עַל יְדֵם יִתְקַן הָעוֹלָם כִּי הֵם תְּכֻלִית בְּרִיאַת הָעוֹלָם, וְהֵם יְהִי מְשַׁכְּן וְכֹסֵא לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּבָהֶם תִּתְלַבֵּשׁ הַשְּׂכִינָה בְּעוֹלָם הַזֶּה הַתְּחִילתוֹ, כְּאַלִּין מְאִנִּי וְלְבוּשָׁא דְכַר נָשׁ, דְּאִינוּן תְּקוּנָא דְגּוּפָא כְּאוֹתָם הַכֻּלִים



ל"ג בעומר

רבי שמעון בן יוחאי לפניו מוחצת האש - כל תשובת ישראל, להיות לפני הקדוש ברוך הוא

רבי חייא רבא הוה אזיל לגבי מאריהון דמתניתא למילף מנייהו, אזל לגבי דרבי שמעון בן יוחאי, וחקא פרגוד חד דהוה פסיק בביתא, תוה רבי חייא, אמר אשמע מלה מפומיה מהכא, שמע דהוה אמר (שם ה"ד) ברח דודי ודמה לך לצבי או לעופר האילים, כל פסופא דכסיפו ישראל (מקמיה) מקדשא בריך הוא, הוא.

ישראל לה' יתברך - אף בעונותינו, לא תכלא רחמיך מלהשפיע להשכינה

דאמר רבי שמעון, תאותם של ישראל שיהיה הקדוש ברוך הוא לא הולך ולא מתרחק, אלא בורח כצבי או כעופר האילים, מאי טעמא, אמר רבי שמעון, אין חיה בעולם עושה כמו הצבי או כעופר האילים, בזמן שהוא בורח הולך מעט מעט ומחזיר את ראשו למקום שיצא ממנו, ולעולם תמיד הוא מחזיר את ראשו לאחוריו, כך אמרו ישראל, רבנו של עולם אם אנו גורמים שתסתלק מבינינו, יהי רצון שתברח כמו הצבי או כמו עופר האילים, שהוא בורח ומחזיר

מתוך מדבש

הוא, והקדוש ברוך הוא לא יתרחק מהם כדמפרש ואזיל.
(שמות דף יד ע"א, ובביאורינו כרך ה עמ' קלה)

ישראל לה' יתברך - אף בעונותינו, לא תכלא רחמיך מלהשפיע להשכינה
דאמר רבי שמעון הוא מימרא במקום אחר והמעתיק העתיקה לכאן פדי לפרש דברי רבי שמעון בעצמו, והיינו שאמר רבי שמעון תאותם של ישראל שיהיה הקדוש ברוך הוא לא הולך ולא מתרחק מהם אלא בורח כצבי או כעופר האילים רצונו לומר שבעל כרחו הוא הולך ולא מרצונו, ודעתו לחזור, ואפלו אותה הבריחה אינה למקום רחוק, ואמר מאי טעמא מה טעם הדבר שמדמה בריחת הקדוש ברוך הוא לצבי או לעפר האילים, אמר רבי שמעון, אין חיה בעולם עושה כמו הצבי או כעופר האילים, כי בזמן שהוא בורח הולך מעט מעט ומחזיר את ראשו למקום שיצא ממנו, ולעולם תמיד הוא מחזיר את ראשו לאחוריו, כך אמרו ישראל להקדוש ברוך הוא רבנו של עולם, אם אנו גורמים בעונותינו שתסתלק מבינינו רצונו לומר שתסלק

רבי שמעון בן יוחאי לפניו מוחצת האש - כל תשובת ישראל, להיות לפני הקדוש ברוך הוא

רבי חייא רבא הוה אזיל לגבי מאריהון דמתניתא למילף מנייהו רבי חייא הגדול היה הולך לבעלי המשנה ללמוד מהם תורה, (כתב הרמ"ק שזהו תחלת שמושו של רבי חייא לפני רבי שמעון, ואין זה רבי חייא תלמיד של רבנו הקדוש רבו של רב, אלא זהו רבי חייא הנזכר בזהר בפרשת לך לך דף פט עמוד א בסתרי תורה, שקא עם רבי חגאי לפני רבי אלעזר ולא היה יכול לסבול והלך לו כמבאר שם דף צ' עמוד א), אזל לגבי דרבי שמעון בן יוחאי וחקא פרגוד חד דהוה פסיק בביתא הלך אצל רבי שמעון בן יוחאי ללמוד ממנו תורה, וראה מחצה של אש שהיתה מפסקת בבית בין רבי שמעון ותלמידיו ובין שאר אנשי הבית, תוה רבי חייא, אמר אשמע מלה מפומיה מהכא תמה על זה רבי חייא ואמר אשמע דבר מפיו כאן מחוץ למחצה, שמע דהוה אמר שמע שאמר רבי שמעון על הפסוק ברח דודי ודמה לך לצבי או לעופר האילים שפרושו כי כל פסופא דכסיפו ישראל כל תשובתם וחדתם שחשקו וחדמו ישראל, מקמיה קדשא בריך הוא, הוא דהיינו שיזכו להיות לפני הקדוש ברוך

אֶת ראשו לַמָּקוֹם שֶׁהֵנִיחַ, הִדָּא הוּא דְכָתִיב (ויקרא כו מד) וְאָף גַּם זֹאת בְּהִיּוֹתֶם בְּאֶרֶץ אוֹיְבֵיהֶם לֹא מְאַסְתִּים וְלֹא גַעַלְתִּים לְכָלוֹתֶם. דְּבַר אַחֵר, הַצְּבִי כְּשֶׁהוּא יֹשֵׁן, הוּא יֹשֵׁן בְּעֵינֵי אַחַת, וְהֶאֱחָרַת הוּא נְעוּר, כִּךְ אָמְרוּ יִשְׂרָאֵל לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עֲשֵׂה כְמוֹ הַצְּבִי, הִנֵּה לֹא יָנוּם וְלֹא יִישָׁן שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל. שָׁמַע רַבִּי חֲזִיא וְאָמַר, אִי, עַלְאִין עֶסְקִין בְּבֵיתָא, וְאַנָּא יְתִיב אַבְרָאִי, בְּכַה, שָׁמַע רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, וְדַאי שְׂכִינְתָא לְבָרָא, מֵאֵן יְפוּק, אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיה, אִי אָנָּא קְלִינָא לֹא קְלִינָא, דְּהָא שְׂכִינְתָא בְּרָא מִנְנָא, לִיעוּל שְׂכִינְתָא וְתִיהוּי אֶשְׁתָּא שְׁלִימְתָא.

בַּת קוֹל יִצְאָה - עֲדִין הוּא צָעִיר וְאִינוּ רְאוּי לְהַכְנִים לְפָרְדִים הַחֲכָמָה

שָׁמַע קָלָא דְאָמַר עַד לֹא סַמְכִין אֶסְתַּמְכוּ, וְתַרְעִין לֹא אַתְתַּקְנוּ, וּמְזוּטְרֵי דְבוּסְמֵיָא דְעַדִין דְכָעֵן הוּא, לֹא נִפְק רַבִּי אֶלְעָזָר.

יְתִיב רַבִּי חֲזִיא בְּכַה וְאַתְגָּנַח, פְּתַח וְאָמַר (שיר ב ז) סוֹב דְּמָה לָךְ דוּדֵי לְצַבִּי אוּ לְעַפְר הָאֵילִים,

מֵתוֹק מִדְּבַשׁ

רַבִּי חֲזִיא, וְאִנִּי יוֹצֵא לְחוּץ לְכַבוֹד הַשְּׂכִינָה, לְכֵן לִיעוּל שְׂכִינְתָא וְתִיהוּי אֶשְׁתָּא שְׁלִימְתָא תְּכַנֵּס הַשְּׂכִינָה עִם רַבִּי חֲזִיא וְתִהִי הָאֵשׁ שְׁלֵמָה וְתִקִּיף אֶת כָּלָנוּ. (שמות דף יד ע"א, ובבבאורינו כרך ה עמ' קלו-קלז)

בַּת קוֹל יִצְאָה - עֲדִין הוּא צָעִיר וְאִינוּ רְאוּי לְהַכְנִים לְפָרְדִים הַחֲכָמָה

שָׁמַע רַבִּי אֶלְעָזָר קָלָא מִן הַשָּׁמַיִם דְאָמַר עַד לֹא סַמְכִין אֶסְתַּמְכוּ שְׁאָמַר שְׁעַדִין הַעֲמוּדִים לֹא נִסְמְכוּ, רְצוּנוּ לומר שְׂרַבִּי חֲזִיא לֹא נִסְמַךְ עַדִין לְהִיּוֹת רְאוּי לְכַנֵּס, לְכֵן וְתַרְעִין לֹא אַתְתַּקְנוּ הַשְּׁעָרִים בְּפִרְגוֹד שֶׁל אֵשׁ לֹא נִתְקְנוּ לְהַפְתִּח לְרַבִּי חֲזִיא, וּמְזוּטְרֵי דְבוּסְמֵיָא דְעַדִין דְכָעֵן הוּא כִּי הוּא עַדִין מְקַטְנֵי עֲשָׂבֵי הַבְּשָׂמִים שֶׁל הַעַדִין, רְצוּנוּ לומר רַבִּי חֲזִיא הוּא עַדִין מְצַעֲרֵי הַתְּלַמִּידִים הַיּוֹדְעִים רְוֵי תוֹרָה, וְאִינוּ רְאוּי עַדִין לְכַנֵּס לְפָרְדִים הַחֲכָמָה, וְיֵשׁ חֲשֵׁשׁ שֶׁלֹּא יִטְעָה אִם יִשְׁמַע מֵה שְׂאִינוּ בְּקִי בּוֹ, וְאַחַר שְׁשָׁמַע רַבִּי אֶלְעָזָר אֶת הַקוֹל לֹא נִפְק רַבִּי אֶלְעָזָר לֹא יִצָּא רַבִּי אֶלְעָזָר לְהַכְנִים אֶת רַבִּי חֲזִיא.

לְכֵן יְתִיב רַבִּי חֲזִיא בְּכַה וְאַתְגָּנַח יֵשֵׁב רַבִּי חֲזִיא וּבְכַה וְנִאָנַח, פְּתַח וְאָמַר רַבִּי חֲזִיא הַתְּפַלֵּל עַל עַצְמוֹ לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְאָמַר סוֹב פְּנֵה אֵלַי דְּמָה לָךְ דוּדֵי לְצַבִּי אוּ לְעַפְר הָאֵילִים רְצוּנוּ לומר שְׁתַּחֲזִיר רֵאשֶׁף אֵלַי כְּדַמְיוֹן צַבִּי וּכְעַפְר הָאֵילִים כְּשֶׁבּוֹרְחִים כְּנֹכַר לְעִיל, וּבְכוֹת הַכִּיָּה וְהֶאֱנַחָה וְהַצַּעַר שְׁנֻצְטַעַר רַבִּי חֲזִיא נִתְקַבְּלָה

אוֹר הַסְּפִירוֹת מֵעַל הַשְּׂכִינָה שְׂבִינְנוּ, לֹא תִסְתַּלַּק לְגַמְרֵי, אֲלֵא יְהִי רְצוֹן מִהַפְתָּר בְּעַל הַרְחָמִים הַעֲלִיּוֹנִים שְׁמַצַּד רַחֲמֵי יְהִי אֵיזָה יְחוּד אוּ שְׁפַע אֶל הַשְּׂכִינָה, דְּהֵינּוּ שְׁתַּבְּרַח כְּמוֹ הַצְּבִי אוּ כְמוֹ עוֹפֵר הָאֵילִים, שֶׁהוּא בּוֹרַח וּמְחַזֵּיר אֶת רֵאשׁוֹ לַמָּקוֹם שֶׁהֵנִיחַ רְצוּנוּ לומר שְׁתַּחֲזִיר רֵאשׁוֹ לְתַת פְּנִים פְּנֵי הַרְחָמִים אֶל הָאֲחֻרִים שֶׁהֵם הַדִּינִים, לְמִזוּג הַשְּׁפַע אֶל הַשְּׂכִינָה וְהֵינּוּ לַמָּקוֹם שֶׁהֵנִיחַ, הִדָּא הוּא דְכָתִיב וְאָף גַּם זֹאת בְּהִיּוֹתֶם בְּאֶרֶץ אוֹיְבֵיהֶם לֹא מְאַסְתִּים וְלֹא גַעַלְתִּים לְכָלוֹתֶם פְּרוּשׁ מִפְּנֵי אוֹתָהּ הַכֹּלָה שְׂבִינְיָהּ, אִין הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְסַתַּלַּק מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל. דְּבַר אַחֵר פְּרוּשׁ אַחֵר, כִּי הִנֵּה הַצְּבִי כְּשֶׁהוּא יֹשֵׁן, הוּא יֹשֵׁן בְּעֵינֵי אַחַת, וְהֶאֱחָרַת הוּא נְעוּר, כִּךְ אָמְרוּ יִשְׂרָאֵל לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, עֲשֵׂה כְמוֹ הַצְּבִי, כִּי הִנֵּה לֹא יָנוּם וְלֹא יִישָׁן שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל וְשׁוֹמֵר אוֹתָנוּ בְּכָל מְקוֹם גְּלוּתָנוּ.

שָׁמַע רַבִּי חֲזִיא אֶת דְּרוּשׁ הַזֶּה וְאָמַר, אִי, עַלְאִין עֶסְקִין בְּבֵיתָא אוּ לִי שְׁקֻדְשֵׁי עֲלִיּוֹנִים עוֹסְקִים בַּתּוֹרָה בְּפָנִים בְּבֵיתָא, וְאַנָּא יְתִיב אַבְרָאִי וְאִנִּי יוֹשֵׁב מִבְּחוּץ, בְּכַה רַבִּי חֲזִיא, שָׁמַע רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, וְדַאי שְׂכִינְתָא לְבָרָא וְדַאי שֶׁהַשְּׂכִינָה הִיא בְּחוּץ, רְצוּנוּ לומר שְׂרָאָה עַל רַבִּי חֲזִיא הַשְּׂרָאָה הַשְּׂכִינָה לְכֵן חָשַׁב שֶׁהוּא רְאוּי שִׁנְכַס לְפָנִים, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן מֵאֵן יְפוּק מִי יִצָּא דְרָךְ הַפְּרָגוֹד שֶׁל הָאֵשׁ לְהַכְנִיסוֹ בְּפָנִים, אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיה אֲנִי אֶצֵּא, כִּי אִי אָנָּא קְלִינָא אִם אֶהִי נְכוּהַ מֵאֵשׁ הַפְּרָגוֹד, לֹא קְלִינָא וְדַאי לֹא אֶרְגִּישׁ בְּצַעַר הַפּוּקָה, דְּהָא שְׂכִינְתָא בְּרָא מִנְנָא כִּי הַשְּׂכִינָה הִיא בְּחוּץ מִמֶּנּוּ עִם



אתפתח תרעא דפרגודא, ולא עייל רבי חייא, זקיף רבי שמעון עינוי ואמר שמע מינה אתיהיב רשותא למאן דאיהו אבראי, ואנן לגו, קם רבי שמעון, אזל אשא מדוכתיה עד דוכתא דרבי חייא, אמר רבי שמעון קוזטיפא דנהורא דקליטרא לבר, ואנא הכא לגו, אתאלם פומיה דרבי חייא.

רבי אלעזר העביר ידו על פי רבי חייא ונתרפא

בין דעאל לגו מאיף עינוי ולא זקיף רישיה, אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בריה, קום אעבר ידך אפומיה, דלא ידע בהאי דלא רגיל ביה, קם רבי אלעזר אעבר ידיה אפומיה דרבי חייא.

פתח פומיה רבי חייא ואמר, חמא עינא מה דלא חמינא, אזדקף דלא חשיבנא, טב למימת באשא דדהבא טבא דליק, באתר דשביבין זרקין לכל עיבר [וכו].

מתוך מדבש

ידע בהאי דלא רגיל ביה פי לא ידע להזהר שלא יזק מהאש לפי שאינו רגיל עדין בענינים פאלו, קם רבי אלעזר, אעבר ידיה אפומיה דרבי חייא העביר ידו על פיו של רבי חייא ונתרפא.

ואז פתח פומיה רבי חייא ואמר פתח רבי חייא פיו ואמר חמא עינא מה דלא חמינא עיני ראו עתה מראות אלהי"ם מה שלא ראיתי מימי, אזדקף דלא חשיבנא נזקפה עיני להסתכל במקום שמעולם לא חשבתי שאזכה להסתכל, והנה על אותו פרגוד קאמר שבודאי ראה בתוכו נוראות אם מצד עצמו, אם מצד כחות קדושים שהיו מתקבצים שם לשמוע אמרי קדוש, ומפני שנסתפן ונתאלם מהאש לולי שנתרפא על ידי מה שצוה רבי שמעון לרבי אלעזר לרפאותו, לכן אמר טב למימת באשא דדהבא טבא דליק טוב לי למות באש הקדוש הנה הדולק שמראהו כמראה זהב טוב, והיינו שהם היו בתוף להכות שלהבת העשר ספירות שהראשונה מהם היא מדת המלכות [בחינת השכינה] שהיא סוד אש שגונו כזהב הטוב שאין בו סיגים ואין בו רע כלל אלא זהב הארץ ההיא טוב, והמלכות היא דולקת ומאירה מאור התפארת, באתר דשביבין זרקין לכל עיבר במקום שזורקים ניצוצי אש לכל צד, רצונו לומר במקום שחדושי רזי תורה של רבי שמעון מתפשטים לכל צד ועולים במעלות רמות [וכו].

(שמות דף יד ע"א, ובביאורינו כרך ה עמ' קלו-קלה)

תפלתו ודמעו וזכה פי אתפתח תרעא דפרגודא שנפתח השער של פרגוד האש, אבל ולא עייל רבי חייא לא נכנס רבי חייא מעצמו, זקיף רבי שמעון עינוי נשא רבי שמעון עיניו וראה שנפתח השער, (מקאן שמעינן שהיו לומדים בראה ומורא ובפחד שלא היו נושאים את עיניהם בתוף ארבע אמותיהם), ואמר שמע מינה אתיהיב רשותא למאן דאיהו אבראי ואמר משמע שנתן רשות למי שהוא בחוץ שיכנס, ואנן לגו ואנו בפנים ולא נכניסנו, קם רבי שמעון לכבוד השכינה ששרתה על רבי חייא, אזל אשא מדוכתיה עד דוכתא דרבי חייא הלכה האש ממקומה עד מקומו של רבי חייא, אמר רבי שמעון, קוזטיפא דנהורא דקליטרא לבר ניצוץ של אור נתפשט לחוץ עד רבי חייא להראות שנתן לו רשות לכנס, ואנא הכא לגו ואנו פאן בפנים ולא נכניס אותו, ואמר פי מחמת האש שנתפשטה אליו אתאלם פומיה דרבי חייא נתאלם פיו של רבי חייא ולא היה יכול לדבר.

(שמות דף יד ע"א, ובביאורינו כרך ה עמ' קלו-קלה)

רבי אלעזר העביר ידו על פי רבי חייא ונתרפא

בין דעאל לגו מאיף עינוי ולא זקיף רישיה בין שונכנס רבי חייא לפנים השפיל עיניו ולא הרים ראשו מחמת מורא השכינה, אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בריה, קום אעבר ידך אפומיה קום והעבר ידך על פיו של רבי חייא שיתרפא פיו ויוכל לדבר, דלא

חֲדוּשֵׁי תוֹרַת רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי עוֹלָיִם עַד עֵתִיב יוֹמִין, וְנִשְׁמָעִים בְּכָל הַרְקִיעִים

וְכָל עֲלָאִין וְתַתָּאִין, וְכָלֵהוּ בְּזַמְנָא חֲדָא תְּוֹהֵינן וְאָמְרִין, הֲדִין הוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי דְּהוּא מְרַעִישׁ כְּלָא, מֵאֵן יָכִיל לְמִיקָם קַמֵּיהּ, דִּין הוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי דְּבִשְׁעָתָא דְּפִתַח פּוּמֵיָה לְמִשְׁרֵי לְמַלְעֵי בְּאוּרֵייתָא, צִיִּיתִין לְקַלְיָה כָּל פְּרַסְוֹן, וְכָל רְקִיעִין, וְכָל רִתִּיכִין, וְכָל אֵינוֹן דְּמִשְׁבַּחֵי לְמַרְיָהוֹן, לִית דְּפִתְחִין וְלִית דְּמַסִּימִין, כְּלָהוּ מִשְׁתַּכְּכִין, עַד דְּלֹא אִשְׁתַּמַּע בְּכָל רְקִיעֵיא דְלַעִילָא וְתַתָּא פְטָרָא.

מתוק מדבש

הַרְקִיעִים שֶׁעַל רֹאשֵׁי הַחַיּוֹת שֶׁבְּעוֹלָם הַיְצִירָה, וְכָל רִתִּיכִין וְכָל הַמְּרַכְבוֹת שֶׁהֵם הַחַיּוֹת עֲצָמָן שְׂבִיצִירָה, וּמֵהֶם מִתְּפַשְׁטִים פְּמָה מְלֹאכִים וּמְחַנּוֹת לְמִטָּה מֵהֶם, וְעַלֵּיהֶם אָמַר וְכָל אֵינוֹן דְּמִשְׁבַּחֵי לְמַרְיָהוֹן וְכָל אוֹתָם הַמְּלֹאכִים שֶׁמִּשְׁבַּחִים לְקוֹנֵם, שֶׁהֵם בְּעַלֵּי שִׁיר לְאֵין תְּכִלִּית, לִית דְּפִתְחִין וְאֵין מִי שִׁיפְתַּח פִּיו לְהַתְחִיל לומר שִׁירָה, וְלִית דְּמַסִּימִין וְאֵלוּ שְׁעוּמִדִּים בְּאִמְצַע אֲמִירַת הַשִּׁירָה לֹא מְסִימִים שִׁירָתָם, אֲלֹא כְּלָהוּ מִשְׁתַּכְּכִין כְּלָם שׁוֹקֵטִים לְהַקְשִׁיב קוֹל תּוֹרָתוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן, עַד דְּלֹא אִשְׁתַּמַּע בְּכָל רְקִיעֵיא דְלַעִילָא וְתַתָּא פְטָרָא עַד שֶׁלֹּא נִשְׁמָע בְּכָל הַרְקִיעִים שֶׁל מַעְלָה וְשֶׁל מַטָּה פִּתְחוֹן פִּיהּ, מִפְּנֵי שֶׁאֵין הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא חָפֵץ אֲלֹא בְּשִׁבְחַת תּוֹרָתוֹ הַנִּקְיָה וְהַטְּהוּרָה שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן, כִּי בְּחֲדוּשֵׁי תּוֹרָתוֹ מְתִיבִידִים קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְיַנְתִּיהּ.

(שמות דף יד ע"ב, ובביאורינו כרך ה עמ' קלט-קמ)

חֲדוּשֵׁי תוֹרַת רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי עוֹלָיִם עַד עֵתִיב יוֹמִין, וְנִשְׁמָעִים בְּכָל הַרְקִיעִים

וְכָל עֲלָאִין וְתַתָּאִין וְכָל הַעֲלִיוֹנִים וְתַתְּחוּנִים, וְכָלֵהוּ וְכָל עוֹלָמוֹת בְּרִיאָה יְצִירָה עֲשִׂיהָ, בְּזַמְנָא חֲדָא תְּוֹהֵינן וְאָמְרִין בְּזַמְנָא אֶחָד תְּמַהִים וְאָמְרִים הֲדִין הוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי דְּהוּא מְרַעִישׁ כְּלָא הִזָּה הוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי שֶׁהוּא מְרַעִישׁ אֶת כָּל הָעוֹלָמוֹת בְּאוֹר תּוֹרָתוֹ, מֵאֵן יָכִיל לְמִיקָם קַמֵּיהּ מִי כּוֹל לְעַמּוּד לְפָנָיו, דִּין הוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי דְּבִשְׁעָתָא דְּפִתַח פּוּמֵיָה לְמִשְׁרֵי לְמַלְעֵי בְּאוּרֵייתָא זְהוּ רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי שֶׁבִשְׁעָה שֶׁפִּתַּח אֶת פִּיו לְהַתְחִיל לְעַסוֹק בַּתּוֹרָה, צִיִּיתִין לְקַלְיָה כָּל פְּרַסְוֹן מְקַשְׁבִּים לְקוֹלוֹ כָּל הַכְּפֹסוֹת, שֶׁהֵם כָּל הַסְּפִירוֹת שֶׁל עוֹלָם הַכְּפֹסָא שֶׁהוּא עוֹלָם הַבְּרִיאָה, וְכָל רְקִיעִין הֵם

שבח רא שירתא

הַרְבֵּי רַבִּי בְּרוּכָל מְמַעַז'יכוֹז זי"ע נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזוה"ק, ואחר הסיום לקח ספר הזוהר בידו קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי ריקודין קדושה משמחת היום ומשמחת התורה נשק את ספר הזוהר ואמר בזה הלשון: **איך קען דיך און דו קענסט מיך ... [אני מכיר אותך ואתה מכיר אותי].**

(הריא"ז מרגליות בשם הרה"ק מבארנוב)

מנהג ישראל תורה, להדליק נרות ומאורות ביום זה וכו', ביום זה היקר ל"ג בעומר, טו"ב ימים קודם מתן תורה, ולכבוד נשמת מאור התורה בוצינא קדישא, אשר נתגלה ביום הזה, וביום הזה עלה לשמי מדומים והוא יומא דהלולא דיליה לאורו נסע ונלך, לכבוד ספרו הקדוש זהר המאיר ומבהיק מסוף העולם ועד סופו, והוא מאיר לנו בגלותנו עד כי יבוא משיח צדקנו וכו'.

(ה'בני יששכר' מאמרי חודש אייר מאמר ג')

זהר הקדוש מתוק מדבש

הפירוש הנפלא

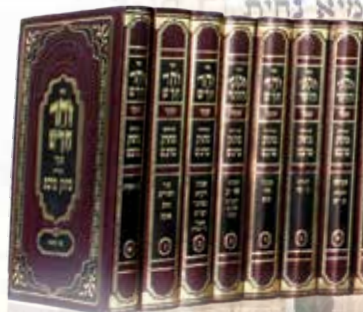
שבוכותה עשרות אלפים כבר מתענגים ומתעלים
בלימוד והבנת הזוהר הקדוש



מוקד ההילולא המיוחד:

1800-350-330

תנאים מיוחדים לרגל ההילולא



ל"ג בעומר
עם
רבי שמעון

להבין ולגלות את
מתיקות אורו הבהיר
של הרשב"י

חידוש השנה

סט נגלות הזוהר
עם פירוש מתוק מדבש

11 נרכים -

המאמר לכל האגרות המודפסות
המסודרות בספר הזוהר הקדוש

